

ТЕКСТИЛЬ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ПРЕДМЕТНО-ПРОСТОРОВОГО СЕРЕДОВИЩА ІНТЕР'ЄРУ ГРОМАДСЬКИХ ЗАКЛАДІВ

Одним із найбільш цікавих напрямків для багатьох учених є дослідження інтер'єру і його особливостей як предметно-просторового середовища, безпосередньо умов життєдіяльності людини, а одне з найважливіших напрямків цієї проблематики – організація інтер'єрів засобами текстильного дизайну.

Дослідження базується на аналізі дизайну текстилю для громадського інтер'єру як зі світової проектної практики, в якій формуються тенденції і продукуються сучасні інноваційні технологічні рішення, так і української проектної практики в контексті визначення особливостей розвитку дизайну текстилю для громадського інтер'єру.

Текстиль можна розглядати як самостійну складову в різних галузях – як результат народної творчості, як артефакт декоративно-прикладного мистецтва, як об'єкт промислового виготовлення й як сучасний дизайнерський продукт. Відповідно до функціонального призначення можна виділити текстиль для одягу і для інтер'єру, який, у свою чергу, ділиться на житловий і громадський.

Аналіз літературних джерел показав наявність різних наукових підходів до вивчення текстилю як засобу формування предметно-просторового середовища інтер'єру. Зокрема можна виділити історико-хронологічний підхід, заснований на послідовному дослідженні текстилю, художньому рішенні в певний проміжок часу; етнографічний – дослідження текстилю як форми народного мистецтва з особливостями, які притаманні конкретному етнографічному регіону; конструктивно-технологічний підхід ґрунтується на дослідженні технологічних прийомів в оформленні текстилю, в конструктивних рішеннях його організації та функціонування; мистецтвознавчий підхід являє собою дослідження безпосередньо авторських текстильних об'єктів, які несуть художню цінність, наприклад гобелена, батику і т.д.; дизайнерський – розкриває сутність взаємодії текстилю з предметно-просторовим середовищем у проектній ситуації, що вимагає комплексного підходу на рівні функціонально-технологічної та художньо-естетичної гармонізації в середовищі.

Класифікація інтер'єрів громадського призначення та виробів для них. Текстиль найбільш мобільний засіб зміни художньо-образного

звучання і часто не передбачає монументально-статичних рішень на зразок мозаїки, вітражів, в той же час сучасний текстиль має надзвичайно широку палітру якостей і властивостей, невідомих до сих пір. Розширення фізико-механічних і технологічних властивостей сучасних тканин вивело галузь на новий рівень застосування – текстиль перестав бути тільки декоративно-оздоблювальним засобом, а почав виконувати складні утилітарні функції, захищаючи від пожеж, вологи та інших екстремальних умов використання. Це сприяло більш активному застосуванню текстилю в громадських інтер'єрах, які є надзвичайно різноманітними за своєю специфікою і призначенням.

Способи взаємодії текстилю та простору інтер'єру в закладах громадського призначення. Текстиль в інтер'єрі громадського призначення використовується в двох напрямках – виключно як прийом оформлення простору і як комплексне дизайнерське рішення. Текстильна архітектоніка має велике значення при розробці проекту інтер'єру, оскільки означає візуальний ефект взаємодії текстильного матеріалу та просторової конструкції інтер'єру і виражається в ступені взаємодії на домінуючій, паритетній або нейтральній основі. До композиційних прийомів підкреслення архітектоніки текстилю в просторі відносимо площину, що закриває одну або кілька стін (текстильні шпалери і панелі, килими); декоративна пляма на основі складного силуету (текстильне панно, віконний текстиль); група декоративних плям на одній або декількох стінах (декоративні подушки, меблеві чохла); площину в просторі (перегородки, ширми, драпірування для зонування); об'ємна структура в просторі (текстиль на меблях); просторова конструкція (текстильна стеля, елементи світлового дизайну); текстильне середовище (максимальна заповнюваність інтер'єру текстильними виробами).

Висновок. У результаті дослідження текстилю як засобу формування предметно-просторового середовища інтер'єру громадських будівель було визначено, що дана техніка для громадських інтер'єрів у даний час є затребуваним засобом дизайну. Результати дослідження носять як прикладний характер (можуть бути використані при роботі з проектами громадських інтер'єрів), так і теоретичний (знайдуть застосування на заняттях з навчальної дисципліни «Основи інтер'єру»).

Література

1. Гейл К. *Мода и текстиль. Рождение новых тенденций* / К. Гейл, Д. Каур; [пер. Т. Ежова]. – М.: Гревцов Паблицер, 2009. – 240 с.
2. Цветкова Н. Н. *Искусство текстиля XXI века: направления развития [Текст]* / Н. Н. Цветкова // *Общество. Среда. Развитие.* – № 4. – 2011. – С. 168 – 173. – (Terra Humana).
3. Briggs-Goode A. *Textile Design: Principles, Advances and Applications* / A. Briggs-Goode, K. Townsend. – Woodhead Publishing Limited, 2011. – 411 p.
4. Quinn B. *Textile Futures: Fashion, Design and Technology* / B. Quinn. – London: Oxford: Berg, 2010. – 320 p.